

Hudební kontrapunkt ve filmu

Dominik Dolejší se věnuje ve svém textu kontrapunktu mezi obrazovou a hudební složkou. Obtíže tohoto tématu jsou značné, na jednu stranu je příliš široké, nejrůznější konceptualizace zkušenosti kontrapunktu ve filmu se ukazují pokaždé sice jako do jisté míry funkční, vedle nich se nicméně vynořují jiná uchopení podobného jevu, které působí rovněž funkčně, nemají však spolu nic společného (viz například Chion a Lexman). Na stranu druhou se pak noří do hermeneutických potíží, které nás v posledku odkazují k tomu, že čtení kontrapunktní zkušenosti je nesmírně podmíněno individuální kulturní situací, a tudíž neexistuje jednoduchý objektivní předmět, který by před námi nehnutě ležel a my jej mohli zkoumat. Zkrátka, kontrapunkt je živý tvor.

Tyto obtíže jsou víceméně na ploše diplomní práce neřešitelné, což však neznamená, že by to snižovalo váhu Dominikovy snahy. Hlavní přínos práce spatřuji ve třetí části práce, kde se věnuje konkrétním filmům a ukazuje kontrapunkt ve své mnohobarevné podstatě. Není li totiž možná abstraktní koncepce kontrapunktu, tak poukazy ke konkrétním příkladům jsou tím nejlepším, co nám může pomoci pro pochopení kontrapunktu. Rovněž oceňuji dobrý a poměrně široký výběr filmů, které Dominik analyzuje.

Ale abych jenom nechválil, o něco méně zdařilá se mi zdá teoretická část práce. Kapitoly o hudebním kontrapunktu a vlastním chápání kontrapunktu působí stále poněkud úsečně. A i když se diplomant vyhnul největším nástrahám vypuštěním statě o Hegelovy, tak stále není jasné, jak přesně rozumět systematickému významu těchto stránek pro zbytek práce. Jinými slovy, jsem přesvědčen, že závěr o kontrapunktu jakožto logickém a smysluplném útvaru by čtenář akceptoval i bez odkazů na Deleuze, Hérakleita či dějiny hudby.

Teoretickou diplomní práci Dominika Dolejšího jinak shledávám akceptovatelnou, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji známku C.

V Praze 24.9. 2018

Jakub Kudláč